

- 2) Uchyła się postanowienie Sądu Unii Europejskiej z dnia 12 września 2017 r., Fursin i in./EBC (T-247/16, niepublikowane, EU:T:2017:623).
- 3) Zarzut niedopuszczalności podniesiony przez Europejski Bank Centralny zostaje oddalony w zakresie, w jakim dotyczy on wniesionej przez Trasta Komerbanka AS skargi o stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiego Banku Centralnego ECB/SSM/2016 – 529900WIPOINFDWTJ81/1 WOANCA-2016-0005 z dnia 3 marca 2016 r. w sprawie cofnięcia zezwolenia udzielonego Trasta Komerbanka.
- 4) Skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiego Banku Centralnego z dnia 3 marca 2016 r., wniesiona przez Ivana Fursina, Igorsa Buimistersa, C & R Invest SIA, Figon Co. Ltd, GCK Holding Netherlands BV i Rikam Holding SA, zostaje odrzucona.
- 5) Sprawa zostaje przekazana do Sądu Unii Europejskiej w celu ponownego rozpoznania skargi o stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiego Banku Centralnego z dnia 3 marca 2016 r. wniesionej przez Trasta Komerbanka AS.
- 6) Trasta Komerbanka AS, Ivan Fursin, Igors Buimisters, C & R Invest SIA, Figon Co. Ltd, GCK Holding Netherlands BV oraz Rikam Holding SA pokrywają własne koszty postępowania oraz koszty poniesione przez Europejski Bank Centralny i Komisję Europejską, odpowiednio, w sprawach C-663/17 P i C-665/17 P.
- 7) Komisja Europejska pokrywa własne koszty w sprawie C-663/17 P.
- 8) Ivan Fursin, Igors Buimisters, C & R Invest SIA, Figon Co. Ltd, GCK Holding Netherlands BV oraz Rikam Holding SA pokrywają własne koszty oraz koszty poniesione przez Europejski Bank Centralny w postępowaniu w pierwszej instancji dotyczącym skargi wniesionej przez tych akcjonariuszy.
- 9) Rozstrzygnięcie o kosztach w sprawie C-669/17 P nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

(¹) Dz.U. C 32 z 29.1.2018.
Dz.U. C 42 z 5.2.2018.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 5 listopada 2019 r. – Komisja Europejska/Rzeczpospolita Polska

(Sprawa C-192/18) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Artykuł 19 ust. 1 akapit drugi TUE – Praworzędność – Skuteczna ochrona sądowa w dziedzinach objętych prawem Unii – Zasady nieusuwalności i niezawisłości sędziów – Obniżenie wieku przejścia w stan spoczynku sędziów w sądach powszechnych w Polsce – Możliwość dalszego zajmowania stanowiska sędziego po osiągnięciu nowo ustalonego wieku za zgodą Ministra Sprawiedliwości – Artykuł 157 TFUE – Dyrektywa 2006/54/WE – Artykuł 5 lit. a) i art. 9 ust. 1 lit. f) – Zakaz dyskryminacji ze względu na płeć w dziedzinie wynagrodzenia, zatrudnienia i pracy – Ustanowienie odmiennego wieku przejścia w stan spoczynku dla kobiet i mężczyzn zajmujących w Polsce stanowiska sędziów w sądach powszechnych i w Sądzie Najwyższym oraz stanowiska prokuratorów)

(2019/C 432/06)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Szymtkowska, K. Banks, C. Valero i H. Krämer, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciele: B. Majczyna, K. Majcher i S. Żyrek, pełnomocnicy, wspierani przez W. Gontarskiego, adwokata)

Sentencja

- 1) Ustanawiając w art. 13 pkt 1–3 ustawy z dnia 12 lipca 2017 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw odmiennego wieku przejścia w stan spoczynku dla kobiet i mężczyzn zajmujących stanowiska sędziów sądów powszechnych, sędziów Sądu Najwyższego i prokuratorów, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy art. 157 TFUE oraz art. 5 lit. a) i art. 9 ust. 1 lit. f) dyrektywy 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy.
- 2) Upoważniając, na mocy art. 1 pkt 26 lit. b) i c) ustawy z dnia 12 lipca 2017 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw, Ministra Sprawiedliwości do decydowania o dalszym zajmowaniu stanowiska sędziego w sądach powszechnych w Polsce po ukończeniu przez tych sędziów nowego wieku przejścia w stan spoczynku, obniżonego zgodnie z art. 13 pkt 1 tej samej ustawy, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE.
- 3) Rzeczpospolita Polska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 182 z 28.5.2018.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 24 października 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Piemonte – Włochy) – Prato Nevoso Termo Energy Srl/Provincia di Cuneo, ARPA Piemonte

(Sprawa C-212/18) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne – Środowisko naturalne – Dyrektywa 2008/98/WE – Odpady – Zużyte oleje roślinne, które zostały poddane obróbce chemicznej – Artykuł 6 ust. 1 i 4 – Utrata statusu odpadu – Dyrektywa 2009/28/WE – Promowanie stosowania energii ze źródeł odnawialnych – Artykuł 13 – Krajowe procedury wydawania zezwoleń, certyfikacji i licencjonowania mające zastosowanie do instalacji do wytwarzania energii elektrycznej, ogrzewania lub chłodzenia z odnawialnych źródeł energii – Wykorzystanie biopłynu jako źródła zasilania elektrowni)

(2019/C 432/07)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Piemonte

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Prato Nevoso Termo Energy Srl

Strona pozwana: Provincia di Cuneo, ARPA Piemonte

Przy udziale: Comune di Frabosa Sottana